

Arrest

nr. 157 380 van 30 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 juni 2015 tot weigering van de verlenging van een tijdelijk verblijf en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 juli 2015 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 25 september 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 16 maart 2011 werd verzoeker gemachtigd tot een tijdelijk verblijf in het Rijk, geldig tot 15 maart 2012, dat mits naleving van de gestelde voorwaarden kan verlengd worden.

1.3. Op 9 maart 2012 werd de A-kaart van verzoeker verlengd voor de duur van een jaar, met name tot 13 februari 2013. Vervolgens werd het tijdelijk verblijf van verzoeker nog tweemaal verlengd, met name op 12 april 2013 en 6 maart 2014, telkens voor de duur van een jaar. De laatst uitgereikte A-kaart was geldig tot 25 mei 2015.

1.4. Op 20 april 2015 dient verzoeker een aanvraag in tot verlenging van zijn machtiging tot voorlopig verblijf.

1.5. Op 23 juni 2015 besluit de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot de weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf. Dit is de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Weigering verlenging tijdelijk verblijf (met bevel om het grondgebied te verlaten)

Het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 25/05/2015 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Overwegende dat de genaamde [B.M.] gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9Bis en 13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2006.

Overwegende dat zijn machtiging tot een tijdelijk verblijf werd toegestaan op basis van de bekomen arbeidskaart B [...] die werd afgeleverd op basis van het Koninklijk besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers dd. 7/10/2009 (BS 14/10/2009).

Overwegende dat als voorwaarden voor de verlenging van zijn tijdelijk verblijf in onze instructies dd. 6/03/2014 werden opgenomen :

“Tussen de 45ste en de 30ste dag voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning dient de genaamde [B.M.] [...] een arbeidskaart B, een geldig arbeidscontract en het bewijs van effectieve en recente tewerkstelling voor te leggen en een recent attest dat betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste valt van de Belgische Staat”

Overwegende dat betrokkene geen nieuwe, geldige arbeidskaart B kan voorleggen. De vorige arbeidskaart is verstreken sinds 25/02/2015.

Betrokkene is wel in het bezit van een geldige beroepskaart geldig tot 21/12/2016, maar de geldigheid van deze beroepskaart is ondergeschikt aan het behoud of de verlenging van het verblijf volgens de voorwaarden gesteld door Dienst Vreemdelingenzaken. Gezien betrokkene de voorwaarden niet meer vervuld, vervalt ook meteen de geldigheid van deze beroepskaart.

Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden.”

1.6. Op 23 juni 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“De heer (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) 7 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Art 7, al 1, 2° van de wet van 15/12/1980 : wanneer hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Artikel 13

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

Door het ontbreken van een geldige arbeidskaart B kan betrokkene geen activiteit uitoefenen die hem in staat stelt te “beschikken over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen”. Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden (gedetailleerde motivering : zie bijgevoegde weigering van verlenging van zijn tijdelijk verblijf). Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9 BIS en 13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2006. (...).”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Onder het kopje “eerste en tweede middel” van het verzoekschrift werpt verzoeker op, “Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : Zorgvuldigheidsplicht.”

Verzoeker betoogt als volgt:

“Verzoeker werd gemachtigd tot een verblijf in België van meer dan 3 maanden met beperkte duur in toepassing van art. 9bis en 13 van de wet van 15/12/1980.

Verzoeker was in het bezit van een arbeidskaart B dat geldig was tot 25/02/2015.

Vervolgens heeft hij een beroepskaart aangevraagd en bekomen dat geldig is tot 21/12/2016 en is hij overgeschakeld naar het statuut van zelfstandige.

Op 23 juni 2015 beslist de verwerende partij de aanvraag tot verlenging tijdelijk verblijf van verzoeker te weigeren en dit om volgende redenen :

Verzoeker zou niet beschikken over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen.

Verwerende partij stelt dat de geldigheid van de beroepskaart ondergeschikt is aan het behoud of de verlenging van het verblijf volgens de voorwaarden gesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Eveneens werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend aan verzoeker.

In het bevel stelt verwerende partij het volgende :

“Door het ontbreken van een geldige arbeidskaart B kan betrokkene geen activiteit uitoefenen die hem in staat stelt te beschikken over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen. Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet.”

Gezien verwerende partij ten onrechte stelt dat verzoeker niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Verzoeker beschikt wel degelijk over inkomsten in tegenstelling tot de bewering van verwerende partij.

Verzoeker is zaakvoerder van BVBA [A.B.]. Hij heeft een maandelijks inkomen (zie loonfiches in bijlage).

Dat verzoeker dan ook wel voldoet aan de voorwaarden voor verlenging van zijn verblijf in België.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet afdoende werd gemotiveerd.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in

rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden. (RvS 5 december 2011, nr. 216.669)

De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

De beslissing van verwerende partij is onvoldoende en onjuist gemotiveerd.

De verwerende partij heeft haar beslissing onvoldoende en onzorgvuldig geformuleerd.

De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; 4 R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat er zich dan ook een manifeste schending voordoet van de zorgvuldigheidsplicht,

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

*Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene **direct en persoonlijk** inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)*

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is".

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel 3 verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin ze opwerpt dat "*de beslissing van verwerende partij onvoldoende en onjuist gemotiveerd is*" en zij tevens de schending van de materiële motiveringsplicht aanhaalt, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. De eerste bestreden beslissing verwijst naar de toepassing van de artikelen 9 bis en 13 van de Vreemdelingenwet.

De relevante bepalingen van deze wetsbepalingen luiden als volgt:

“Art. 9 bis, § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

“Art.13, § 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.

(...)

§ 2. Op aanvraag van de betrokkene wordt de verblijfstitel door het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats verlengd of vernieuwd, op voorwaarde dat die aanvraag werd ingediend vóór het verstrijken van de titel en dat de minister of zijn gemachtigde de machtiging voor een nieuwe periode heeft verlengd of de toelating tot verblijf niet heeft beëindigd.

De Koning bepaalt binnen welke termijnen en onder welke voorwaarden de vernieuwing of de verlenging van de verblijfsvergunningen moet worden aangevraagd.

2.4. Kernpunt van de eerste bestreden beslissing is dat verwerende partij erover valt dat verzoeker geen arbeidskaart meer voorlegt ter ondersteuning van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging maar een beroepskaart. De verwerende partij herinnert aan de voorwaarden voor verlenging van de verblijfsmachtiging en besluit dat ze niet vervuld zijn. Met betrekking tot de neergelegde beroepskaart stelt de verwerende partij nog, *“Betrokkene is wel in het bezit van een geldige beroepskaart geldig tot 21/12/2016, maar de geldigheid van deze beroepskaart is ondergeschikt aan het behoud of de verlenging van het verblijf volgens de voorwaarden gesteld door Dienst Vreemdelingenzaken. Gezien betrokkene de voorwaarden niet meer vervuld, vervalt ook meteen de geldigheid van deze beroepskaart.”*

2.5. De tweede bestreden beslissing verwijst naast de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet tevens naar de toepassing van artikel 13, §3, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

(...)

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;”

2.6. In de tweede bestreden beslissing kan heel specifiek gelezen worden, *“Door het ontbreken van een geldige arbeidskaart B kan betrokkene geen activiteit uitoefenen die hem in staat stelt te “beschikken over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen”. Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden (gedetailleerde motivering : zie bijgevoegde weigering van verlenging van zijn tijdelijk verblijf).”*

2.7. Verzoeker voert een uiterst summier betoog. Hij is van oordeel dat hij wel degelijk beschikt over inkomsten in tegenstelling tot *“de bewering van de verwerende partij”*. Hij verwijst hiervoor naar zijn loonfiches die hij optrekt als zaakvoerder van een BVBA. Hij is van oordeel dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden voor de verlenging van zijn verblijf in België.

2.8. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de verwerende partij te dezen kennelijk onredelijk of onzorgvuldig heeft gehandeld. Het is aan de hand van alle aanvragen om verlenging van de verblijfsmachtiging en de instructies van de verwerende partij dienaangaande die zich bevinden in het administratief dossier duidelijk dat de verwerende partij los van het bezit van een arbeidskaart, belang hecht aan het vervullen van twee andere voorwaarden, namelijk het overmaken van loonfiches en een recent OCMW-atteest ten bewijze van het feit dat verzoeker op geen enkel ogenblik ten laste valt van de Belgische staat. Zo blijkt uit de laatste instructies van 6 maart 2014 dat verwerende partij als

voorwaarden voor een verdere verlenging van het verblijf het volgende vermeldde: *“Een geldige arbeidskaart B, een recente arbeidsovereenkomst en loonfiches. Een recent attest waaruit blijkt dat betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste is van de Belgische Staat (attest OCMW)”*. Verzoeker kan gelet op het gestelde in punt 1 niet onwetend zijn van het belang van het overmaken van loonfiches zodat de verwerende partij kan nagaan of verzoeker daadwerkelijk is tewerkgesteld en op actieve wijze een inkomen genereert. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter ondersteuning van zijn in punt 1.4. bedoelde aanvraag een beroepskaart overmaakt en een OCMW-attest waaruit blijkt dat hij niet ten laste valt van de Belgische staat. Verzoeker heeft echter geen bewijs van inkomen overgemaakt dat hij genereert als zaakvoerder van zijn BVBA. De zorgvuldigheidsplicht voor de overheid, waarop verzoeker zich beroept, rust ook op hem (RvS 28 april 2008, nr. 182.450) en hij heeft hieraan niet voldaan. Het blijkt niet, en verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken bij te brengen aangaande zijn inkomen, noch dat hij niet moest weten dat hij die stukken moest bijbrengen.

2.9. Verzoeker voegt een bewijs van zijn inkomen als zaakvoerder van zijn BVBA voor het eerst toe aan zijn verzoekschrift, doch de verwerende partij kan niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met stukken waarover ze niet beschikte op het ogenblik dat ze de bestreden beslissingen trof. De Raad kan als annulatierechter verzoekers aanvraag tot verlenging van de verblijfsmachtiging niet in de plaats van de verwerende partij gaan beoordelen aan de hand van stukken die voor het eerst aan het verzoekschrift worden toegevoegd.

2.10. Verzoekers overtuiging dat dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden voor de verlenging van zijn verblijf in België kan de bestreden beslissingen niet aan het wankelen brengen.

2.11. De afsluitende theoretische beschouwingen van verzoeker aangaande de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht met inbegrip van de hoorplicht tonen daarvan geen schending aan.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA